
JULIA

Ålder: 8 år (2005)
Kön: Tik
Höjd: 43 cm
Längd: 47 cm
Hals: 41 cm
Vikt: 15 kg
Kastrerad: Ja

Bakgrund: [Adoptionsinformation](#)
Bilder: [Från Rumänien](#)
Film: ---

Intresseanmälan: ---
För mer information: ---

Ankom Sverige: 2005-12-18
Bilder ankomst: [Från Arlanda](#)
Bilder: [Från Sverige](#)
Text: [Från Sverige](#)

Facebook: [f Dela på Facebook](#)
Tipsa: ---

Julia hittades i ett av stadens slumområden. Hon låg ihopkrupen i en hög av kartonger. Ingen kändes vid henne. Det syntes genast att hon var mycket illa därän, så svag av svält att hon knappt orkade stå. Givetvis flyttades hon till tryggheten i hägnet.

Julia är en ca 8-årig tik. Hon var mycket rädd när hon först kom till hägnet och vågade sig inte fram till personalen. Dessa behandlade henne med vänlighet och respekt. Julia kunde så småningom återigen finna tillit till människor, och blommade upp till en oerhört vänlig och ömhetstörstande hund. Hon är lugn i sin kontakt och älskar kel och mys. Vi söker till Julia ett lugnt och tryggt hem, där hon äntligen kan få "höra hemma".

Bilder från Rumänien

Ankomstbilder från Arlanda

Lilia, Tina och Julia

Bilder från Sverige

Julia och kompisen Pelle

Text från Sverige

2006: Nu har Julia varit i Sverige i två månader och det är så roligt! Jag hade ju turen att få träffa henne redan i Italien, så vi hade ju börjat lära känna varandra lite innan Sverige. Flygresan verkade ta rätt hårt på henne - hon satt och darrade när jag hämtade hennes bur - vilket jag inte tycker de andra gjorde. De första dagarna hemma var det mesta lite läskigt även om jag tyckte det hela tiden gick snabbt framåt. Hon var rumsren från första början - om man bortser från en olycka första kvällen.

Hon och jag har funkat från dag ett och nu funkar det jättebra även med husse. Första gången hon såg honom var när hon varit i Sverige några dagar och då skällde hon ut honom efter noter och låg och morrade hela första natten. Men efter det vände det och nu är hon helt trygg med honom. Med tvååriga flaten Pelle gick det lite till och från i början. Jag tror att hon tyckte han var lite stor och otäck och samtidigt borde sättas på plats. Han å sin sida undrade var det var för varelse som ockuperade sängen och låg och morrade åt honom. Några riktiga "konfrontationer" dem emellan har det blivit, men sedan jag fått rådet att ha lite is i magen och låta dem "bråka" klart själva så blev det mycket bättre. Då blev de till och med "sams" efteråt och buffade och slickade på varandra. Nu leker de lite så där lagom, söker stöd och kontakt eller bus på promenader och blir glada när de ser varandra om de varit separerade. Fortfarande morrar (och gör vid fåtal tillfällen utfall) Julia åt Pelle om hon ligger i sängen eller soffan och han också vill hoppa upp. Känns som en kombination av osäkerhet och dominans. Där lägger jag mig dock i eftersom Pelle tycker det är obehagligt och går undan. Men om jag nonchalerar hennes morrande och ser till att han också får komma upp, så brukar det inte bli något mer av det. Pelle, som är en liten retsticka, kan ibland inte låta bli att retas med Julia och då blir hon förstås arg som ett bi. Då brukar han fjäska lite, slicka hennes öron eller slänga någon leksak till henne. Som syskonkärlek med allt vad det innebär - som jag tror kommer att växa. Jag tror också att de har en bra inverkan på varandra. Pelle livar upp Julia och Julia dämpar Pelle. Främmande människor och vissa hundar tycker Julia fortfarande är otäckt, men det kommer att ge sig i sinom tid. Här tror jag hon har stöd av Pelle som är orädd och social. Hon brukar skälla åt främmande som kommer för nära, men det brukar ge sig (ibland) då hon ser att Pelle inte bryr sig.

Julia ÄLSKAR att bli klappad - det är t.o.m. bättre än godis och hon tröttnar aldrig. Ofta ligger jag med en hand på Julia och den andra på Pelle och klappar och klappar, då de bägge vill vara med. Mysigt. Hon är också riktigt förtjust i bus och lek och blir hon riktigt överbusig går hon omkring med munnen öppen som en liten krokodil med massa roliga ljud för sig, kör ned huvudet och slår med tassarna på den hon vill ska busa. Otroligt söt. Men samtidigt är hon en riktig liten lady som trippar fram. Jag har svårt att förstå att hon levat på gatan. Fast smart är hon ju...

Ett tag trodde jag att jag skulle behöva motionera Pelle lite mer separat (han kräver ju sin motion), men märkte att Julia, då hon fått upp kondisen, gärna hänger med på långpromenaderna, far fram som en kanonkula liksom Pelle och gärna pulsar i snön som han gör. På landet är hon helt lös, i strövområden med mycket folk än så länge löplina eller koppel. Hon kommer (oftast) på inkalling. På landet har vi sprungit och gömt oss då hon är ouppmärksam och då kommer hon som ett skott när hon märker att vi är borta. Pelle tycker dock det är lite jobbigt då han blir orolig om han inte ser henne.

Sitt kan hon nu och stanna börjar ta sig. Vissa saker lär hon sig av titta på Pelle - som att sätta sig då hon kommit fram vid inkalling tex. (vilket hon till min förvåning började göra av sig själv) - och att tigga... Jag tror hon ska få prova på agility lite senare. Hon är smidig och älskar att balansera på saker och hoppa upp på stora stenar. Och att dansa, det gör hon av sig själv. Någon måste ha lärt henne detta. Jag är bra nyfiken på vad hon varit med om i sitt liv (fast mycket är nog mindre trevligt). Hon var väldigt intresserad när vi gick personspar med Pelle, men förstod inte riktigt när vi lade ett litet minispår åt henne. Får väl prova igen, men det kanske inte är hennes grej.

Att lämna henne ensam har aldrig varit något problem, där är hon mycket cool. Hon stör sig inte heller på skott och smållare, vid nyår låg hon och sov. Hon är frisk, lite slitna tänder, men det verkar inte vara något som stör henne. Den svenska veterinären trodde hon var max 5-6 år gammal mot italienarnas förslag på 8 år. Hoppas svenskan hade rätt. En sak till: Från att bara legat i sin korg, då vid min säng, till i sängen har Julia utökat sina "domäner" till mattan och soffan i vardagsrummet. I början kunde hon ibland vakna i soffan mitt i natten och bli lite ängslig och skälla tills jag hämtade henne, men det gör hon inte längre. Häromnatten, när hon legat i soffan, kom hon inspringande i fullt glädjerus och väckte mig alldeles överlycklig. Det var som att hon vaknat och kom på att hon var här hos oss i stället för ute på gatan. Bara en teori, visserligen, men det var verkligen rart gjort. Vi är alla mycket, mycket glada över Julia och jag tror och hoppas att Julia trivs riktigt bra med oss och med livet.